

Сердюкова Юлія. «Малголланд Драйв»: кризь тишу — йди за мною.	№5
Сердюкова Юлія. «Принцеса та воїн».	№6
Забави	
Ілленко Михайло. Одноразова вічність.	№3
Мистецька хроніка	
Андрійчук Ніка. «Таємниця Чінгісхана».	№2
Бабій Олена. «Козиний ріг» та інші фільми.	№4
Безручко Олександр. «Невідомий Мазепа».	№6
Берега Вікторія. «Право на захист».	№5
Відкрита ніч у Львові.	№3
Відкриття меморіальної дошки в Берліні.	№1
Знайомство москвичів з «Кіно-Театром».	№4
Кандинська Віра. Софіко Чіаурелі та Коте Махарадзе.	№4
Кандинська Віра. Чекаючи на світанок.	№5
Кирилова Ольга. Всеохопність	

«Сценічного ока».	№1
Кіно: набуток 2001 – 2002 років.	№2
Купко Дарина. Ідеальне кохання сьогодні неактуальне.	№4
Найвища нагорода України.	№3
Підлужна Алла. Античність і сучасність — перетин часів.	№6
Погорілець Валентина. Так, індійське кіно!	№4
Радинський Олексій. Короткометражний подвиг.	№4
Сердюкова Юлія. Звітує студія «Контакт».	№4
Суботіна Любов. Дні культури Києва в Москві.	№1
Таранюк Владислав. Незабуті «Тіні» незабутих предків.	№5
Театральні діячі усіх країн, єднайтеся!	№3
Фицайло Світлана. «Острів любові», «Аладін» та інші.	№1
Фільми Довженка у США.	№4
Хмельниченко Ніна. «Укркінохроніці» — 70 років.	№1

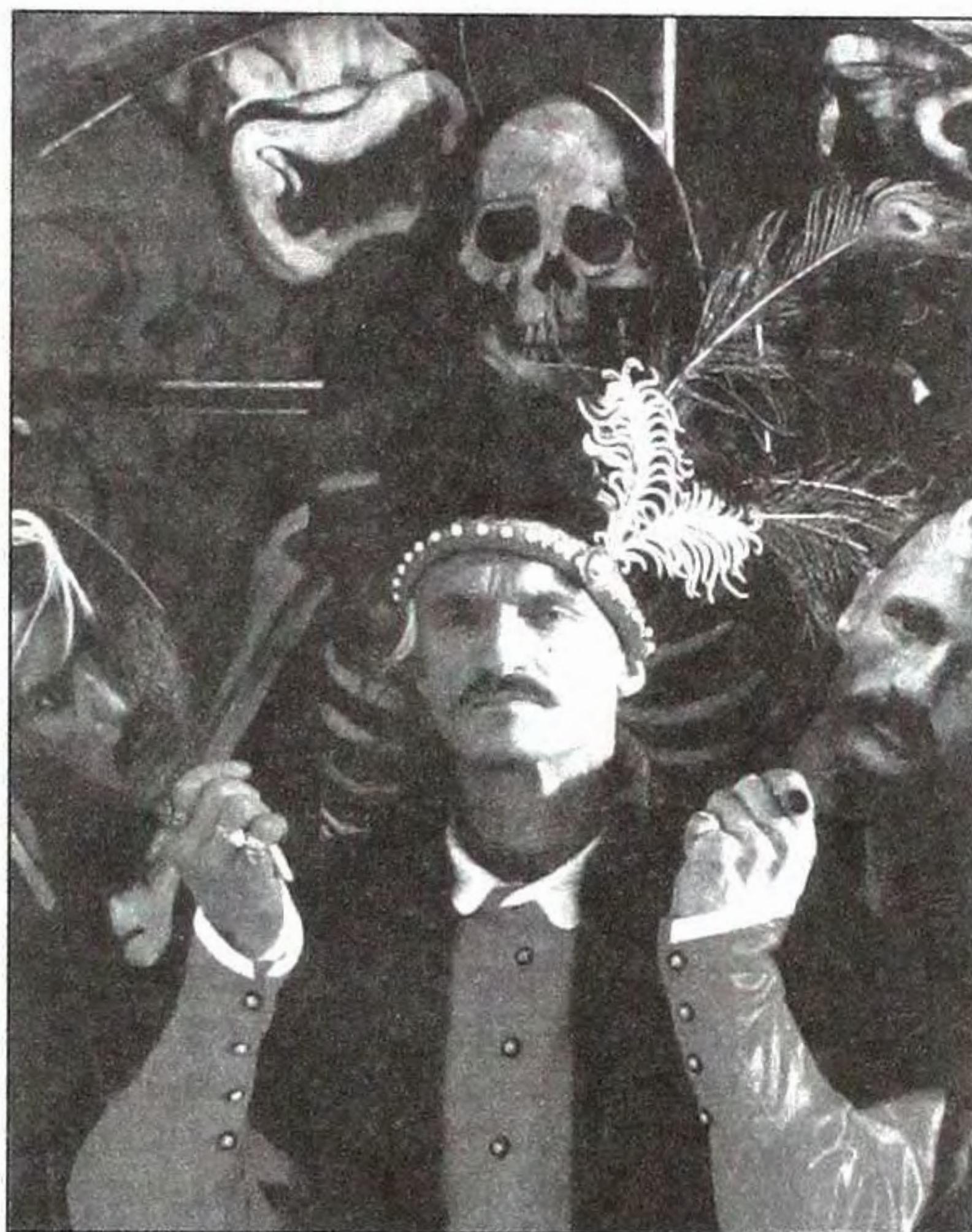
Невідомий Мазепа

Цікавий парадокс – фільм автора сценарію, оператора та режисера-постановника Юрія Ілленка «Молитва за гетьмана Мазепу» майже ніхто не бачив, але, здається, всі вже все про нього знають. Але є ще одна майже невідома широкому загалу, проте дуже цікава сторінка цього кінопроєкту – документальний фільм.

За повного сприяння Юрія Герасимовича, який намагався впроваджувати нові (на жаль, лише для України) методи кіновиробництва та постпродакшену, я, його учень (режисер), Вадим Ревун і Дмитро Тяжлов (оператори) працювали над документальним фільмом про зйомки «Молитви...». До речі, в кінопроєкті «Молитва за гетьмана Мазепу» я працював другим режисером, а Ревун і Тяжлов – асистентами оператора, тому були повністю «в матеріалі». Окрім фіксування «кіноісторії», брали інтерв'ю у творців фільму – в самому вирі подій, на знімальному майданчику, безпосередньо в кінороботі. З цього унікального матеріалу можна зробити багатосерійний телевізійний фільм, рекламні ролики, навчальний фільм для студентів творчих вузів, документальні нариси про людей, які брали участь у цьому проєкті. Усе це могло бути використане для промоції «Молитви за гетьмана Мазепу» та його DVD-версії, що в майбутньому дало б змогу повернути вкладені кошти.

На жаль, свого часу не було письмово врегульовано положення про зйомки та творчу групу, що займається виготовленням нового для України кінопродукту. Знімали лише на ентузіазмі. Коли ж, за законами кіновиробництва, найдорожча і найскладніша фаза зйомок була завершена, з'явилися охочі отримати задарма цей цікавий відеоматеріал. Не виключено, що його покладуть на полицю, розмагнітять або розпорошать на фрагменти для телевізійних передач. Для завершення цього документального проєкту потрібні невеликі гроші: на оренду обладнання для монтажу та заробітної платні для групи.

Якщо західні країни дбають про захист свого глядача й власного кінематографа, що формує світогляд цього глядача; якщо в останні роки Росія збагнула, що «...кіно для нас є найважливішим із мистецтв», і тепер активно розви-

■ Кадр з фільму «Молитва за гетьмана Мазепу». Режисер Юрій Ілленко. 2001.

ває кіновиробництво, впроваджуючи «великоруську» ідею на теренах колишнього СРСР, то в Україні ми чомусь боїмося навіть згадувати про захист українського споживача, про захист наших національних інтересів, національної гідності, соромливо відвертаючись від надбань власної культури. «Кіно, – як стверджує Крістоф фон Маршалл у *Der Tagesspiegel*, – має великий політичний потенціал, воно може сприяти самоідентифікації, у кожному разі, у Східній Європі. Крах комунізму навіть посилив потребу в ідеології – новій, національно-державній». Кожна держава повинна піклуватися про свій народ. Народ повинен мати свою культуру. Складовою культури є кінематограф. Чи залишиться проєкт документальної фіксації зйомок фільму «Молитва за гетьмана Мазепу» тільки проєктом? А якщо держава не в змозі підтримати власного кіновиробника, то, може, знайдеться продюсер. *Dum spiro – spero!*... «Доки живу – сподіваюсь!»